

БИБЛИОТЕКА СПЕЦИЈАЛНА ИЗДАЊА
Књига бр. 1,,,,,

Специјална Издања

знак библиотеке Димитрије Милић

Легенда

**МИЛАН СТОШИЋ ВРАЊСКИ
БЛЕДИ ОДСЈАЈ КРАЈА**

Издавач:

ЛЕГЕНДА, Ломина 4

Чачак

За издавача:

ДРАГАН БИСЕРЧИЋ

Уредник:

ДРАГАН БИСЕРЧИЋ

Рецензент:

.....

Лектор и коректор:

.....

Фотографија на насловној страни:

.....

Ликовно графичка обрада корица:

ДИМИТРИЈЕ МИЛИЋ

Компјутерска обрада:

НАДА МИЛОСАВЉЕВИЋ

Штампа:

ШТАМПARIЈА БАЈИЋ, В. Игњатовића 12

Чачак

За штамарију:

СЛОБОДАН БАЈИЋ

Тираж:

.....ПРИМЕРАКА

ISBN 978-86-7784-.....-....

Copyright ©2020. Милан Стошић

Copyright ©2020. ЛЕГЕНДА К.Д. Чачак за Србију

Сва права задржана. Није дозвољено да се део или целина ове књиџе сниму, емитују или репродукују на било који начин, укључујући, али не и оџраничавајући се на фотокопирање, фотографију, магнетни запис или било који други вид записа, без дозволе издавача.

МИЛАН СТОШИЋ ВРАЊСКИ

БЛЕДИ ОДСЈАЈ КРАЈА

E-mail: legenda@eunet.rs
www.legenda.co.rs

ЛЕГЕНДА
Чачак
2020.

НЕПОЗНАТ ВРТ

Незнана авлија, непознат врт,
знам, живот није, није ни смрт,
не личи на пакао, још мање на рај,
нит је почетак, нити је крај.

Ногу пред ногу а корака нема,
ни усно, ни будан, а ни не дрема,
замрло срце, застао ум,
нит шумска стаза, нити је друм.

Вођа са неба скрио свој зрак,
нејасно да ли је дан или мрак,
нит нешто видим, нити сам слеп,
није ни ходање, није ни лет.

О, Боже, излаз, покажи где је,
на све ми личи а безлично све је,
ћорсокак свет је а отворен свуд,
не, нисам пијан а нисам ни луд.

Верујеш? Исто тако и ја,
ал ко је тај што, можда, зна,
што одговор никоме да понуди,
зашто се, уопште, зовемо људи.
09.08. 2018.

*
* *

Дошла си?! Лепо. Да ми запалиш свећу?
Пробаћу да те спречим у томе.
Ни један ми искрен осмех не даде,
Шта ће ми твоја свећа. Дабоме.

Шта ти те сузе у оку значе?
Бриши их, могу се случајно слити.
Сува ми земља довољно тешка,
са лажним сузама тежа ће бити.

И цвет си донела!? Види ти ње:
Треба да срећан сам, да крв ми ври.
Ал док је крв кроз мене текла,
најлепши цвет си ми била ти.

Руке које су чезле за тобом,
дубоко доле пусти нек труну,
невидљив стојим ту, изнад тебе,
и немам ничег, сем душу пуну.

Све чег је било, сад нема више,
безличник горе сам, тело је доле,
док је корачало, не хте га нико,
сад је међ онима који га воле.

Избледеће слова на овој стени,
и стена ће остати једном без сјаја,
кад некога не волиш за живота,
што би га волела после краја?

9.08 2018.

*
* *

Ту, доле, је храна, храна за подземне марве,
њихове потомке, њихове ларве,
што белог дана никада видети неће.
Од човека остаје лако разградиво смеће.

А ти, ти се попни на камен тај крај тебе,
мој је, погледај, име ми на њему стоји
те пробај да дохватиш облаке беле,
не бој се, и они су, сада моји.

Још мало испружи руке,
кроз облаке, да прсте ти додирнем мале,
ту сам, над тобом, видим ти муке,
и сузица пар што су ти кале.

То што је под тобом, ма ништа све је,
безвредна маса, што се распада, труне,
оно над тобом је то што те греје,
и једнако воли, пати и куне.

Ту, доле, оставих храну, храну за подземне марве,
трулеж које сваки живи се гнуша,
а изнад свих, високо горе,
је она права, истинска душа.
17.08 2018.

А КАДА БЕЈАХ ЖИВ

Господе, колико жалости,
колико ли лепих речи,
а док сам крај њих ходао,
ни једне да ране ми лечи.

А када бејах жив,
где су вам сузе биле,
сад сте се сетили мене,
кад су ме тамо звезде скриле.

А када бејах жив
Ничијег осмеха сјај,
Нит погледа искреног, чистог,
Нит један - загрљај.

А када бејах жив,
ниоткуд истине јасне,
те ваше речи, мили моји,
сувише су труле, сувише касне.

А када бејах жив,
дозивах, вапих за вама,
и где бих пружио руку,
била би празна, сама.

А када бејаш жив,
туђину причах ко роду,
он ми подари смешак
он ми додаде воду.

Срам да вас буде, мили,
пред Богом и целим светом,
властите лажи китите,
свећама и по неким цветом.

Господе, опрости им свима,
одлично знају шта раде,
ал пусти нек живот свој,
над смртима других саграде.

Колико само жалости,
колико лажних осећања,
ал када некоме нанесеш бол,
нема ни праштања ни покајања.

То нисам знао кад бејаш жив,
бар да им опростим зла,
шта ћу, и они ће мрети у боли,
ко што су хтели да умирем ја.
20.08 2018.

*
* *

Е, сад полетите, мили,
Пред вама је неометан лет,
Нема ме да вам сметам (никад и нисам),
ето ме, од корена миришем цвет.

Летите док год вам поглед досеже,
док ја на грудима земљу држим
памтим, било је некад и теже,
моћи ћу и ово да издржим.

И, смејте се, гласно, нек пуца глас,
од смеха силине нек Земља скрене
кад ми је требао један за спас,
не имасте тада осмех за мене.

Радујте се, прве, вам кораке даривах,
прва слова, и речи прве,
њима ми пресуду пишете,
да скончам овде, међ црве.

Благодат слободе је скуп,
кад будете уморни, тада схватите,
пожелећете бар на трен да станете,
а нећете имати ком да се вратите.

Неко ће вас и тада бескрајно волети,
Некоме ће и тада бити жао,
Опет би ваше грехе преболео,
Али се под цветом дубоко закопао.
23.08 2018.

*
* *

Живе бурно, робусно, бучно,
ма њих не може надјачати нико,
а онда у ноћи замире све,
чудно, ал песници умиру тихо.

Пуцају чаше и жице гитара,
чепови боца са свију страна,
а онда нагло гасе се светла,
песници умиру са смирајем дана.

И нема ту шале, истина све је,
нема ту лажних песама, живота,
и смрт је таква, каква би била,
ал само за њих је она лепота.

Све им је лепо, све им је драж,
свему се радују, па и мрењу,
у сваком свом стиху презиру лаж,
такве их дарују поколењу.

Не добију ништа, ништа и не губе,
не губи се оно чега ни нема,
једино што траже је љубави мало,
чак и кад се песник за мрење спрема.

Чудна раса, на тинти расте,
од ње не постоји чуднији нико,
бучно се рађају, бучно и живе,
једино, сами, умиру тихо.
23.08 2018.

*
* *

Ко ништа нема, ништа не губи,
рађа се го, го се и мре,
не доносиш ништа, не односиш ништа,
остаје оно што било је пре.

Код пуних кућа, срца су празна,
Где злато лежи, ту душе нема,
Без топле речи живот је казна,
Без суза је око кугла камена.

Без греха се пакао не отвара,
с грехом су затворена врата раја,
погледаш назад – нема почетка,
погледаш напред – не видиш краја.

Поглед на горе – молитва Богу,
Њега још имаш, њега се бојиш,
обориш поглед, до својих ногу,
лева на почетку, десном на крају стојиш.

И не знаш да ли си управо дошо,
или те анђели ка небу воде,
колико је то тренутака прошло,
до ових, када мрем, од оних кад ме роде.

Желимо више, желимо много,
несвесни да је почетак крај,
да једино што нам заиста треба,
је искрен и топао – загрљај.
23.08 2018.

*
* *

Оче, монаше, помаже Бог.
путеви жеђи ме до овде воде,
да се напијем са извора тог,
са ког се и Ти напајаш, роде.

Да осетим снагу те чисте речи,
блаженство Духа, по Божијој вољи,
са извора који све ране лечи,
не нађох други кладенац бољи.

Бог ти помого, грешнице скромни,
на извору чисте светлости, мира,
пути су људски крхки и лажни,
Бог их све нуди а човек бира.

Умири себе, напој се роде,
и пусти да ум ти мало самује,
до свих богомоља стазе воде,
а ни у једној Бог не станује.

Већ спусти поглед, све маске скини,
под туђим маскама разум тамнује,
у срце своје Господа прими,
у срцу човека Бог станује.

4.09 2018.

*
* *

У даљини губи се грмљавине звук,
и муња последњих већ гасне плам,
изнова експлодира тишине мук,
опет на обали сасвим сам.

Исто ко јуче, као ономад,
А сутра, прекосутра, о, драги Боже,
Дај, не дозволи да је ко сад,
Хтео бих даље од своје коже.

Јутро загрми, забљешти, затутњи,
дан се пробуди уз нова обећања,
а вече се препусти, опет, злој слутњи,
док ноћ се губи кроз очајања.

Колко ћу још таквих ноћи збројати,
пар десетина ил коју више,
има ли довољно постојања,
ил само трен – и ништа више?

Усахли прсти већ небо мазе,
док стопе тону, у блату се губе,
избледели су пути, избледеле стазе,
угасле усне што би да љубе.

Грмљавине губи се последњи мук,
одсјаја муње на небу нема,
од ветра ни дашак, ни шум, ни хук,
смрт ми се заврат притајено спрема.

4.09 2018.

*
* *

Ваш је избор да живите срећно,
и новца за то имате већ,
мој је само да живим вечно,
за то ми је потребна само реч.

Вашем је избору свега мало,
о таквој срећи ја не снивам,
вама буде једном свега понестало,
а ја ћу и даље да безбрижно живим.

А када одем где морамо сви,
блажен ћу осмех имати тад,
мирно ћу чекати да дођете и ви,
истрошени, празни, ја вечно млад.

Мој осмех није радост ваше туге,
већ срећа моме вечном животу,
док бесмо доле не спознах друге,
од лепе речи вреднију лепоту.

Ваш је избор живети срећно,
и тако вам би, зар не,
мој је био да живим вечно,
време ће даље показати све.
5.09 2018.

*
* *

Слепом су исто светлост и тама,
тешке сузе и оловне кише,
на небу му нема сјаја звезда,
све му се оне у срцу скрише,

Кроз глуве уши мудрост не путује,
вртоглаво пред ноге у блато пада,
коме још требају паметне речи,
у свету безумља, у царству јада.

Са немих усана милост не силази,
нит истина отуд може потећи,
неразговетни гласи не говоре ништа,
а можда ни немају шта више рећи.

Бедна ли света, још горе раје,
кадије слепе, глуве и неме,
какве су ово постале њиве,
и да л је до њива ил лоше семе?

Реч је без речи, мисо без мисли,
а част без части остала давно,
род се ни рода не сећа више,
само се лажи проносе славно.

Ко нас то куне од искона давно,
Чији су вапаји што траже крај,
Кад смо у пакао већ овде ушли,
И кад је скорашњи потписан крај?
14.09 2018.

*

* *

Ево јасно чујем
у даљини звона,
и на небу видим
звоњаве успење,
благосмех Оца,
док с небеског трона,
гледа децу своју
што траже спасење.

Небројене руке
што ка небу хрле,
опроштаја траже
и за милост моле,
помози нам, Оче,
обе тебе грле,
спаси децу твоју,
не остављај нас доле.

Попут мека плашта,
поглед Његов клиже,
преко лица њиних,
упртих у небо,
Отац свима прашта,
ко је Њему ближе,
онима далеким
никад није треба.

Пловећи по сјају
бисера и злата,
нису хтели Бога
ни до својих врата,
а молитву свету
не хте ни да чују,
хулише по њему,
неки Га и псују.

А кад им по души
раскош ране роји,
досете се тада
да и Бог постоји,
па невештом руком,
скупљених три прста,
млатарају нешто,
у облику крста.

Но усне су неме,
не знају се речи,
молитве ни једне,
која ране лечи.
под налетом, страсти
срце се распада,
а распадом срца,
Божији дом страда.

Ал се ова друга
деца, ближа Богу,
и за браћу своју
помолити могу;
Оче наш, на небу,
сви смо овде твоји,
спасавај и оног
ко те се не боји.

Опрости им грехе,
чувај искушења,
можда ће им боља
бити поколења.
Помилиј их грешне,
срећу им подари,
богатство је туга,
злато срећу квари.

Благошћу им својом
загреј душу ледну,
шансу искупљења
дај им бар још једну.
докажи им, Оче,
да Те стварно има,
и сву љубав твоју,
ко Те к срцу прима.

Нека се из греха
отргну, пробуде,
и да схвате да си
горе, не међ људе.
помилуј нас, Боже,
сви смо стадо Твоје,
опрости им грехе,
опрости и моје.

Неки ће у мрењу
видети спасење,
неком ће спасење
доћи кад и мрење,
ал пред Тобом сваки ће
једном низно стати,
и погрешке своје
мораће да плати.
14.-16.09 2018.

*
* *

Хеј, путниче намерниче,
ти што сада ходиш туде,
да сам овде ја покопан,
обавести тамо људе.

Многи су ме јоште давно,
за живота сахранили,
ал ми живот после смрти
нису, роде, забранили.

Спотичу их моје речи,
оне што им некад нудих,
пред њима се хтели крити,
не разумех, па се чудих.

Стадох мирно пред људима,
без намере да им бежим,
истина је њима тежа
но мен земља под ком лежим.

Пренеси им, пролазниче,
лепше частан мртав бити,
него ли се, као они,
жив а испод - лажи крити.

И...још нешто ти их питај,
када мрења час их стегне,
ко ће моћи, ко што ја сам,
мирно у гроб да прилегне.

Поздраве им ти пренеси,
са камена овог белог,
истином се с њима борих,
за њу дадох себе целог.

Сад истина с неба гледа,
док се они мрве, гуше,
саплићу их речи моје,
комадају њине душе.

Али неће само њине,
мало за њих једно мрење,
греси су им толко бројни,
плаћаће их поколење.

Хеј, путниче, намерниче,
ти, што ходиш сада туде,
да сам овде сав спокојан,
обавести те зле људе.

16.09 2018.

*
* *

А, нећеш ти мени харати мисли,
нити роварити по хтењима мојим,
то што те пустих све ово време,
не значи да те се и мало бојим.

Нећеш ти мени, девојче мало,
ђаволку врашки, плавооки,
у моје срце, јер то ће бити
за тебе, бездан предубоки.

Сакрићу себе далеко од тебе,
склонићу душу своју,
тамо далеко, високо на небу,
у сјајном звезданом роју.

Ма где ме тражила, неће ме бити,
чак ни у сновима бајним,
по путима мојим ти ходати не знаш,
кораком мојим тајним.

Живог се мене одрекли сви,
изгледа тако сте сами хтели,
ако вам такав сувишан бејаш,
што бисте мртвог ме волели?

Остаћу ту само толико,
да вас осмотрим крајичком ока,
скровишта моја за вас ће бити
мрачна, влажна, предубока.

16.09 2018.

*
* *

Хајде, старино, потерај вранце,
нек црне ме кочије твоје понесу,
на моје последње путовање,
на моју - задњу адресу.

Не чекам никог, никога немам,
да немо ми махне бар овај пут,
одлазим тихо и сасвим смирен,
нимало тужан, ни на ког љут.

Пртљага немам, нит шта за понети,
такав се овде доселио,
донесох собом што могах донети,
ал то сам већ давно поделио.

Срце поклањах сваком и свему,
у њему места увек је било,
и добри и зли се свили у њему,
све док се није истрошило.

А лепом речи, топлином, добротом,
убио многе туђе туге,
тешио сваког кога бих срео,
од себе више волео друге.

А душа, ех, душа, то чудо божанства,
што више је дајеш то има је више,
хранила бездушне своје целате,
који ме, ето, уништише.

И сад је има да горе, пред Оцем,
прикажем ово богатство своје,
човек без душе и није човек,
дисање његово – залудно је.

Хајде, старино, потерај вранце,
као што видиш, одлазим сам,
никоме више не значим ништа,
јер ништа немам да им дам.

Само ћу једну пустити сузу,
из ње да вине се искра сјаја,
биће то последњи поздрав од мене,
бледуњав одсјај сопственог краја.
17.09 2018.

*
* *

Ах, тешке ли туге кад подигнеш чашу,
а никога да му наздравиш,
пред Божијом крвљу да се разболиш,
онда кад треба да оздравиш.

Ах, тешка ли јада кад осмех благ би,
некоме драгом да поклониш,
а схватиш да су те најдражи издали,
па сенком се својом заклониш.

Ах, љуте ли боли, кад једино срце,
одасвуд свима поделиш,
кад уместо њега остане бездан,
у коју се сам уселиш.

Ах, горке ли сузе, последње оне,
из сувог ока што искане,
од Бога кад опроштај тражиш,
за сваког што иза те остане.

Ах, какав спокој, када у вину,
заигра дрхтаве свеће плам,
свестан, у себи још имам душу,
и, можда, неког ком да је дам.

17.09 2018.

*
* *

Не, не можеш да ме пратиш,
нит кораком мојим ићи,
три живота да те чекам,
ти ме не би могла стићи.

Стопе су моје веће, а корак дужи,
да би их твоја нога пратила,
прекасно биће, задоцнила срећо,
када то будеш схватила.

Та светла тачка, далеко поред тобом,
није то Месеца светлост бледа,
она не треба никоме више,
то моја је коса седа.

Олуја силна што леђа ми туче,
што болну ми кичму слама,
са светла живота ме одагна брзо,
преда мном само је тама.

За мном не оста ништа и нико,
а испред ме ништа не чека,
за чиме жудиш, за чиме јуриш,
ја сам ти само празнина далека.

То што је остало пут је горчине,
и што би по њему хтела,
ја трошим последње време живота,
а теби се младост - у косе сплела,
19.09 208.

*
* *

Колико ли још ће остати за мном,
не пољубљених чаша вина,
не довршених мисли и речи,
о, каква горка суштина.

Па све те једре јабуке, крушке,
и трешње, румене, зреле,
што су ми болесне храниле очи,
а усне пробати хтеле.

Да нисам ја то пребрзо прошло,
вргом плодова разних,
не пробајућ скоро ништа од тога,
одлазећ срца и руку празних?

Знам, све је то стварност, све то постоји,
нису то моја сновиђења,
ал зашто рано одавде идем,
без да се вратим - без довиђења?

Која ми рука корене чупа,
из недара, из саме душе,
ко ли је власник прстију ових,
што врат ми стежу и на смрт гуше?

Иако груби, делују знано,
од неког блиског ми соја,
разум се противи ал нешто ми говори,
као да крв су моја.

19.09 2019.

*

* *

Са поштовањем, господство ваше,
Овоземаљски, цареви, царице,
што погледате на нас, доле
са тако високе литице.

Овде на дну дубоког кланца,
чувамо ми истине труле,
што немају довољно снаге у гласу,
да би се до вас, горе, чуле.

И онако су оне безвредне вама,
зато су на дну јаме дубоке,
све истине света заједно вреде,
колико пола једне ваше токе.

Блиски сте ви самоме Сунцу
богова златних, блиставог сјаја,
ал бићемо исти кад станемо наги,
пред вратима пакла и раја.

Тад ћете схватити да злато ваше,
у пламу пакла заувек нестаје,
а ова трула истина наша,
у рају за вечност остаје.

Сво поштовање, господство ваше,
до вас се глас - наш не чује,
ал очи ће наше срести се тамо,
горе, код небеског судије.

19.09 2019.

*
* *

Кад се у сутону раскопча дан,
и из њега провире прамени ноћи,
до јутра бар нећу остати сам,
знам, неко ће, сигурно доћи.

Тад безброј ситних очију драгих,
поглед ће по мени лећи,
и руку топлих, загрљај,
лести на моје старачке плећи

Под окриљем таме, лишени неба, звезда,
до јутра тако, без речи, немо,
сви они мени - а ја њима,
отћутимо - ал се разумемо.

Од Бога тражим да не сване дан,
да блискост ова потраје дуже,
у друштву оних што део су мене;
и у мраку замиришу руже

Ал не да се зора, не да се јутро,
свитање из пакости доноси дан,
и онда, опет, до сутона нова,
под Сунцем бивствујем - сам.
20.09 2018.

*
* *

Ех, рано гнојна младости моје,
што пустим стопама за мнош ходиш,
где год да кренем пратиш ме, гониш,
престани да ме уходиш.

Некад ми беше покретач, нада,
будућност, снага, карта за рај,
а онда оно због чег се страда,
сигуран пут за крај.

Нестварна жеља, пресушен извор,
мртвога додир, немога реч,
а ја богаљ, што нема избора,
беспућа стаза, камена креч.

Белина моја није чистота,
одраз је то сопствене туге,
окан се моје старачке туге,
пронађи себи слуге.

Трајох док трајох, са свећом згорех,
прах већ давно одасвуд расут,
замрло срце, угасла душа,
мртвога не можеш убити двапут.
20.09 2018.

*
* *

Одмакни руке, склони поглед,
то су олтари моји,
њима даривах све што сам имо,
у љубави каква не постоји.

Не дам да се скрнави све то,
што у један живот је стало,
то ту пред тобом, да опет желим,
три ми живота било би мало.

Одмакни руке с камена бела,
под њим ја, сада, спокојно лежим,
можеш само с даљине да режиш,
приђеш ли – ја ћу да режим.

А она бреза, танана, свила,
најдраже ми чува тренутке,
ту је вољена на грудма ми снила,
сањивим очима ко у лутке.

Под оном ивом плакасмо скупа,
од суза је наших бујала, расла,
док смо нас двоје мрели од туге,
она се једино спасла.

Одмакни руке, поглед склони,
и мало у назад стопе повуци,
читав ми живот почива овде,
под мртвим небом, у мртвој луци.
20.09 2018.

*

* *

Не жури по том путу твојем,
многе су јаруге остале,
из доба кад сам прошао њиме,
од суза где год су кануле.

Не би тог пута никада било,
Градих га срцем и рукама својим,
да би сви други ходили њиме,
а њима смета што постојим.

Не замерам ја, то бива тако,
нити сам задњи нити први,
што себе својима на дар даје,
а они му испију задњу кап крв.

Марим због њих и јаруга силних,
јесте да пут је, ал непознат сваком,
водича сте вашег убили рано,
те га не означих ни једним знаком.

Преоста само, са зебњом у оку,
несигурне кораке да гледам ваше,
Бога да молим да вас чува,
и искушења да вас спасе.

И мртав ћу отвореног ока да бдијем,
и мртвага срца да живим за вас,
мислите да се под земљом кријем,
а мени то беше једини спас.

20.09 2018.

*
* *

Перони празни, згашена светла,
никога да му приђем,
не, ово није станица моја,
нисам ту треба да сиђем.

Запрта врата, заустављен сат,
пресахле чесме су све,
залутах, а знао сам тачно где идем,
сад не знам куда - и немам где.

Ни један колосек није слеп,
али сигнали не говоре ништа,
има ли неких возова других,
или су стигли до одредишта.

Ниоткуд нема никаквог звука,
нема пиштаљке ни сирена,
ни један ту отправник није,
да сањиво за столом дрема.

Је ли је ово станица крајња,
да л тамо у тами престаје све,
има ли игде мапе бар неке,
да ми покаже куда - и где?

21.09 2018.

*

* *

Не бих ја још да зауставим време,
нека се смењују дани и ноћи,
ако баш одлучим или то морам,
без мало муке, знам, то ћу моћи.

Ал зашто да не видим бар до краја,
предиван птица лет,
сву ту слободу што умове спаја,
још неки, нови, тек процво цвет.

Зашто свежину планинског ветра,
да не додирнем опет образом својим,
ко све то себи даје право,
да одлучи докле да постојим?

Нека га време, нека се ваља,
нек се котрља, кроз прсте цури,
ја ћу остати још мало овде,
још ми се не иде, нит ми се жури.

Но, неки то не чују, кога је брига,
нека се окреће, нека се врти,
господаре људи уместо Бога,
ко зна код кога је књига смрти.

Син је од оца постао старији,
а ћер је мајку своју родила,
ништа на месту своме није,
нова се и задња чуда догодила.

21.09 2018.

*
* *

Догорело кандило, лојанице, воштанице,
скоро ће светло измаћи,
с таванице тешка прети тама,
треба излаза наћи.

Проклета да си кошчата руку,
до рамена смрти отпала,
колко си само невиних цветова,
из овог врта украла.

И увек исто, злокобно чекаш,
у густом мраку лагани плен,
знам, останем ли само још мало,
и ја ћу бити уклоњен.

Да је још мало светла, ма каква,
да бездан неба обасјам на кратко,
да измакнем твом густоме мраку,
и громким ти се смехом насмејем слатко.

Да ми је снаге, још мало моћи,
ту крваву руку да сломим ти довек,
па да се прича да је смрт,
надјачо један обичан човек-

Готово, и машта ме издаје бедна,
тек, нека реч ће се, можда, спасити,
и читав један залудни живот,
нечији цветић ће лажни красити.
21.09 2018.

*

* *

Застани мало роде по Богу,
brate по молитви истој,
застани, да душу окрепиш своју,
на извору, у води бистрој.

Стани, да коју зборимо реч,
да Сунца згрнемо још који зрак,
не жури, пред тобом је још светла много,
на мене чека бескрајан мрак.

Сопствени поглед у своје теме,
забадам себи самом,
залуд говорим не криј се светла,
докажи моћ над тамом.

Ко ће у овој неравној борби,
изнети свих звезда сјај,
ко би то више могао знати,
у овом је хаосу већ свима крај.

Застани зато, да молитву свету,
истом јачином скупа зборимо,
пред путем који стоји пред нама,
Бога у срцу да одморимо.

А овај извор, није то вода,
река је суза што Он их је пролио,
док је за опроштај безвредних људи,
од Оца милост праштање молио.
22.09 2018.

*
* *

Истопио срце
у Божијој крви,
опора винска сорто,
у теби, рекоше,
лежи сва истина,
omnia mea месум porto.

Вадио из вина
још горче речи,
песмо, чудна ли сорто,
низале саме су
једна на другу,
omnia mea месум porto

А речи празне,
и сурово неме,
римо, издана сорто,
зборите много
не говорећ ишта,
omnia mea месум porto.

Коме сам пего
немуште римо,
о, чудна - људска сорто,
да, ево, на крају
одлазим празан,
omnia mea - месум porto.
22.09 2018.

*
* *

Путева много од дна ка врху,
некима кретох, ничим вођен,
ни на једном пролаз не нађох,
нисам ја за њих смеран ни рођен.

То су путеи за неке друге,
за оне што су им жеље веће,
морах да тражим пут на доле,
под дном мора бити нешто треће.

Врх су и дно средиште само,
што свачије око види јасно,
за све што је негде изван тога,
мора се патити или волети страшно.

Мора се губити, чекати, надати,
плакати, мрети и будан сневати,
под дном су они што знају падати,
олуји и ветру одолевати.

На томе путу усправно стојим,
а рушило, до сад, толико тога,
и баш када помислим „е сад не постојим“,
наново диже ме рука Бога.
23.09 2018.

*
* *

Види ли ико, расту нам гробови,
лагано у висину,
под земљом места праве,
син оцу а отац сину.

Чује ли ико вапаје, крике,
подземља зов, за спас,
станите горе јер доле нема
довољно места ни за нас.

Комеша се утроба, камење дрхти,
испод се гробови преврћу,
ко да се побуна мртвих спрема,
да се одбране поновном смрћу.

Правите места, браћо и сестре,
да помоћ вам пружим своју,
ваљда ће самном све да се смири,
бићемо сви на броју.

Или ће они што остану горе,
незасити и на даље бити,
па све док свет под земљом не сместе,
не могу сујету заситити.
23.09 2018-сњ????

*
* *

Шта се овде добити може,
за прегршт обичне, чисте душе,
у свету блиставог, богатства, сјаја,
пред којим се сва правила руше?

Шта то даје души за право,
да верује чистоти просте речи,
с којом се рађало, живело, мрело,
од које нико не би пречи?

Чија је рука збрисала част,
а истину чија то лаж погази,
ко је постао од Бога јачи,
кад Он је вечност, све друго пролази.

Може ли тама обасјат Сунце,
и да се цвет под земљом расцвета,
може ли ико стићи до дуге,
и поносно њеним сводом прошета?

Ништа нам више на месту није,
подрхтава небо, утроба гноји,
каје се оно што се не роди,
ал се не рађа јер смрти се боји,

Ко ли ће кога братом звати,
ко ће мајка, ко отац бити,
ако се цареви Богу не врате,
ако се племићи не уче крстити?

26.09 2018.

*
* *

Месец-кугла међ длановма,
крвавијем заспала,
ја на бледом лицу њеном,
видим шта је уснила.

С плаветнила та далека,
позната ми лица мину,
појаве се на тренутак,
па нестају у даљину.

Међу њима нека блиска,
нека што су део мене,
тога трена кад их спазим,
од некуда суза крене.

Месец-кугла ко да знаде,
међ длановма тад задрхти,
ко шапатам да ми збори,
„тече живот после смрти“.

Тад мирује душа моја,
у тишини мож да сања,
постоји се негде тамо,
чак - и после умирања.
28.09 2018.

*
* *

Кап по кап истиче живот,
у светлу боје рубина,
свака је кап део мене,
никако рујног вина.

Сваки је удисај болом праћен,
издисај, ал задњи, чекају сви,
хиљаду пута сам из мртвих враћен,
нико ме не зна, нико...ни ти.

Људи не праштају истине, правде,
свирепост прождра савест и част,
хиљадупрви пут ћу одавде,
па ето вам бисери, богатство, власт.

Умници тешке тасове држе,
сричу законе ко молитве личне,
не виде, озго их огњеви прже,
нема сем правде молитве сличне.

Кап по кап, нек живот се гаси,
из овог се мрака, свеједно, мора,
тек када нестане сав људски род,
свануће нова зора.

1.10 2018.

*
* *

По снегу писах живот,
дахом младаначких груди,
сред тешког, уснулог света,
чудом се чудили људи.

Сузама градих радост,
из ока препуна боли,
од замрлих будио младост,
учио мржњу да воли.

Речима стварах срећу,
са усана рањених, тужних,
свакога водио к Сунцу,
скриво од мисли ружних.

Сад бих сопственом крвљу,
створио цвет што не вене,
ал страх ме, нестаће брзо,
у чељустима људи-хијене.

Остаће негде-негде,
тек неки бледуњав траг,
доцкан су лепе жеље,
кад задњи се пређе праг.
9. 10. 2018.

*

* *

Док последњи поглед ка небу шаљем,
примајућ одозго знаке,
четири малене руке,
ко да ме ваде из раке.

Откуд им снага, толика моћ,
са дечијим осмехом да ово раде,
без суза у оку, са надом на лицу,
да ме из мртвих ваде.

Господе, дај им снаге и моћи,
да срца им остану анђеоски чиста,
до краја света, до краја вечности,
са њихових чела да радост блиста.

Позната мени су та мила лица,
што, ево, и сада преда мном стоје,
украси то су прошлог живота,
будућност након смрти моје.

Чувај ми анђеле, од крви су моје,
чувај од зла душе им невине,
можда им некада у сну покажем,
пут који води до праве истине.

10.10 2018.

*
* *

Кад дан занеми, утихну кише,
и последње звезде згасне плам,
по нека ће остати не речена реч,
и тихи уздисај. Знам ја то; знам

Док тама нежно осваја порту,
ко блистава радост дечије снове,
тихо ћу кренути на путовање,
тамо где мора се а нико те не зове.

Без ичијег махања, ичије сузе,
праћен, тек, скривеним погледом Месеца,
ка раскршћу где пути никуд не воде,
где ни једна стаза другу не пресеца.

Понесен сећањима, ухрањен тугом,
негован самоћом, верном, оданом,
натоварен само властитом душом,
јефтино дељеном, јефтино проданом.

Одричућ се сваке своје доброте,
са жељом да и ја будем зао,
полазим, жалећи што не бех такав,
што безумно себе сам узалуд дао.

Кад дан занеми, утихну кише,
кад вечност цела само у трен стане,
тихо ћу кренути на путовање,
где стазама је тама, где никад не сване.

11. 10. 2018.

*

* *

Очи у очи с крвником, целатом,
њен је закон, њен је и мач,
ако сам плачући дошо на свет,
из њега ме не мора пратити плач.

Широко небо а изнад њега,
правда, слобода, закон за све,
доле су само богови лажни,
што не смеју никуд, немају где,

Залуд им славске свеће, колачи,
без знања молитве, жито и вино,
ако нам Отац у срцу не живи,
под притиском сујете док бежимо.

Ко им то даје снагу и моћ,
да туђе животе кроје и гасе,
ко им је дао - да без ореола,
човекољубље да лажима красе?

Зато их гледам погледом пуним,
за грехове њихове опроштај молим,
вођен сам поуком да ближње помажем,
ко мене убија, ја да га волим.

Лажи и мржња прождиру душу,
камено срце се живо распада,
њихов је закон, мач и грех,
од тешке рђе и гвожђе страда.

14.10 2018.

са посебном посветом Марији Вучићевић

*
* *

Ни одкуд искрен загрљај,
ни одкуд реч бар блага,
ни од ког драги поглед,
само мемла и влага.

Ко курјак самотњак у шуми,
трагајућ по семену својим,
урлам на сав глас,
ту сам- још увек постојим.

Попут последњег откоса,
пао на тлу плодне оранице,
чекам да скупе ме руке,
неког од моје узданице.

Ал туђин ће пре прићи,
крај ливаде, што зађе у јесен,
и скупити откос суви,
да не би ветром однесен.

Сузе, ил капи последње росе,
са сухих влати окапале,
невидљив ће оставит траг,
по земљи, од туге скапале.

Загрљај зиме ће стићи,
случајног пролазника безлична реч,
и поглед туђина, празан,
од снега, бео ко креч.

15.10 2018.

*

* *

Међ прстима распао се акорд,
Саткан од тужнога мола,
Одасвуд расуте ноте,
Песма стигла на пола.

Песма, што песма није,
А није ни молитва баш,
Вапај за истином скромном,
И почиње са „Оче наш“.

Свака јој нота тек суза само,
Суза, што безброј капи има,
Дозива Оца речима детета,
„Ти, што си на небесима“.

Тражећи љубав између звезда,
Кајући омашке, туђе и своје,
У свакој капи немо исписује,
„нека се свети име Твоје“.

Спремна на казну и очишћење,
Хтела би душа до свога спокоја,
Немо, у своме окајању,
Тражи „и нек је воља Твоја“.

Боле је ране на крвавом срцу,
У једно време пеку и гребу,
Једнако царство од Њега тражи,
„исто на земљи као на небу“.

Уз мрвицу хлеба, скромну и суву,
У овом животу с премало радости,
Тражи, у име људскога рода,
„грехове њине Ти нам опрости“.

Понизно, свесне несавршенства,
У речи би усне да се споје,
Ал само из груди излази немо,
„ко што ми праштамо дугове своје“.

Свесни, за нама остаје неко,
Наши потомци, поколења,
Молимо за нас само једно,
„избави из греха и свих искушења“.

„Здравља им, Боже, само подари,
и нешто мало радости,
ако и погреше у свом не знању,
такве им грехове опрости“.

„Порода здрава Ти им даривај,
И све што не могу ја да им пружим,
Мени опрости колико можеш,
И казни толико колико заслужим“.

„Душмане моје богато награди,
И оно што зло ми мисле и чине,
Они све то несвесно раде,
Зато опрости грехове њине“.

„Милост покажи за сваког оног,
Што живеше у тешкој патњи и боли,
И оде горе, Твојему царству,
Без иког да се за њега моли“.

„На самом крају, кроз сузе молим,
Упокој душу мајке ми мила,
Њене су руке и очи благе,
Мени једина подршка биле“.

„Опрости јој грехе што почини овде,
Отвори јој врата праведног Раја,
А грехове њене нек плаћам ја,
До доласка Теби, до свога краја“.

„Упокој душе и свих ближњих мојих,
Рођака, пријатеља, знанца, не знанца,
Свима што бејаш брат у вери,
И онима што у мени видеше странца“.

Акорд се распао, ноте ми беже,
Тешко их скупити у целину,
Ипак, нека ми сила говори,
Да песма ће стићи Оцу и Сину.

Нек се разлете све те ноте,
Одвећ ме притишћу, гуше,
И сва искушења што су преда мном,
Пред њином снагом нека се сруше.

16. 10. 2018.

Милан Стошић Врањски, рођен је у Петровцу на Млави, 1964. године. Аутор романа „Дођош“ (Легенда, Чачак, 2011.), бројних новинарских чланака, као и скрипте „Педофилија је болест, може ли се препознати и спречити“, истраживач који у својим путовањима кроз различите области не мари за последице не би ли дошао до нових сазнања. Боемски дух који га води и носи од најраније младости, није га штедео ни мало.

Остварио се у многим потпуно различитим областима и иза себе оставља траг и потпис на многим стварима које су по својој природи потпуно не повезиве.

Превише компликован у свој својој једноставности тешко је препознатљив у средини у којој ствара и важи за контроверзну и ексцентричну личност коју је могуће срести и видети у најразличитијем друштву и околностима, од бескућника, таљигаша, гвожђара до високих политичара и од сеоских „испичура“ пред неком продавницом до елитних хотела и ресторана, увек у потрази за благом које се зове – човек.

Његов мото је „не гледај ми капу коју носим, буди способан дознај шта је у глави“.

Једноставно, мистик који корача високоризичним стазама одмах под облаком. Сваки пут када погледате ка небу махните му, јер вас сигурно посматра негде одозго.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

